

ISTINA

Joakim i Ana su, vjerujemo, Marijini roditelji s kojom počinje ne više samo vjera u nadu, nego i vjera da je nadomak praga Istina, Put i Život! Kćer je to ubogih, priprostih i bogobojaznih roditelja. Kad spominjemo ovu klasu ljudi, kojima smo mi zasigurno prvi pozvani ususret, često se odlučimo postaviti kao i ljudi “ovoga svijeta“, pa kažemo (citiram poznanika): „A što nisu učili!“ Nismo sigurno toliko rigorozni, ali u svakom slučaju u nama se probudi osjećaj odbojnosti. Dakle, kad je u pitanju ovaj sloj ljudi, pomažemo im nekim akcijama, prvenstveno karitativno, jednostavno rečeno: daj im kruha; zar im je potrebno više!? S druge pak strane, kad su naša prava ugrožena mislim na ljude srednje klase. Nerijetko se poistovjećujemo s ovim malenima da bismo dobili i opravdali neke svoje razloge i svrhe. S treće strane, zar je njima potrebna samo kora kruha? Ne teže li i oni za istinom? Istina je da im je potreban kruh kao i svakom ljudskom biću, ali zar se i oni ne pitaju o uzvišenoj, nadnaravnoj Istini, onoj Istini koja izmiče osjetilima, Istini koja je duboka u srcu i dušama. U toj i takvoj sredini te s tim i takvim pitanjima rasla je i naša Marija, za neke kraljica, druge robinja, ine simbol ženstvenosti, itd.

Tražila je istinu! Pogledajmo to iz današnje perspektive: jednoj nevinoj tinejdžerici dolazi anđeo. Prvo pitanje koje mi pada na pamet jest: kako bi danas postupila? – a drugo: kako bismo mi postupili u njenoj situaciji? – odnosno kako postupamo danas. Kako se mi danas postavljamo prema anđelu Gospodnjem, Riječi Božjoj, Istini? Mariji ostaje Marijino. Vidjeli smo kako je reagirala! Možemo i mi ovako reagirati te se ponovno roditi, kao što Krist kaže: „Ja sam se rodio i došao na ovaj svijet, da svjedočim za istinu. Tko god je od istine sluša glas moj!“ Što je istina? – pitat će ga Pilat, a pitamo i mi. Filozofi će reći da je to slaganje misli i stvari. A Isus nam odgovara: „Ja sam Put, Istina i Život!“ Iz ovoga možemo zaključiti da je Istina (velikim slovom) put u život.

Koliko prakticiramo istinu? Mišljenja sam da to nije toliko značajno pitanje, sve dok ne raščistimo sa sobom želimo li kvalitetniji duhovni život. Možda nas u dosadašnjem životu nije uvijek zanimala istina.

Kad vidimo zahtjeve ove Istine koji su ogromni, olako znamo odustati u toj borbi, u toj potrazi i želji da je prakticiramo. Onda počinju kalkulacije, kompromisi te stvaramo u tom jednom krugu plodno tlo kojem je vrhunac laž.

U ovoj i ovakvoj želji koja je neminovna u nama, žedanja za Istinom, osjetimo potrebu da se upustimo u avanturu molitava, razmatranja,

traženja... Logični slijed. No, u njima smo nerijetko razočarani, neispunjeni, osjećamo da to nije to. Nešto nedostaje, osim ako se ne zadovoljavamo minimalnim. Rekao bih da su to uzaludne prošnje. Zašto? Isus će nam najbolje odgovoriti: „Ako imaš nešto protiv brata svoga, izmiri se prije nego prineseš dar na žrtvenik“, tj. molitvu, prikazanje... Vrhunac naših molitava zasigurno je euharistija. U euharistiji vjerujemo, ostvarujemo, tj. možemo ostvariti savršeno zajedništvo. Kakve su naše euharistije? Vjerujemo da euharistija pokriva grijeha, ali ako nismo u dobrim odnosima s Bogom, s bližnjim, sa sobom ili sa subraćom – možemo li mirno pristupiti pričesti? Imajući u ušima ove maločas izgovorene Isusove riječi sve nam je jasno. Tehnički ipak možemo, ali onda se nemamo pravo buniti što su nam molitve neuslišane i ponekad prazne. Logično da će svako bratstvo biti u krizi ako se ne ostvaruje ovo euharistijsko zajedništvo. Ovdje pod pojmom bratstvo ne mislim samo na redovničke zajednice, nego i na obitelj koja je temelj svih ljudskih djelatnosti. Ovo se svakako tiče svake obitelji i njezina člana koji se voli nazivati Hrvat-katolik. Kad je ovo u pitanju, Crkva u malom, onda bi svatko ponaosob trebao ispitati svoje kako interne, tako i odnose unutar župne zajednice. Naš Hrvat-katolik sve manje ide na svetu misu, a na temelju ovoga možemo dosta toga zaključiti i o osobnoj i obiteljskoj molitvi. Naposljetku, možemo izvlačiti i krizu zvanja! Pogledajmo istini u oči! S obzirom na to da pastir poznaje svoje ovce i da one idu za njim, pitanje je tko se ima onda pravo zvati ovcom (kršćaninom). Zar ne postajemo, bojim se više nesvjesno, vukovi koji raskopavaju Božje stado? Odgovornost roditelja je ovdje velika!

Na koncu, zar Bog treba dati nešto takovom molitelju! Ne, nije dužan, ali je strpljiv. Ako i dalje tragamo za istinom, trebali bi uslijediti novi potezi, a to je taj pokušaj ostvarivanja zajedništva. Tu je početak Kraljevstva Nebeskog. Je li to idealizam ili stvarnost?

Dakle, nije samo potrebno za Njom tragati, nego u tom traganju sve je više prihvaćati i ljubiti. Iz te ljubavi onda možemo kucati na vrata svjetskih kraljevstava te im nuditi navještaj Kraljevstva Nebeskog. Ovaj navještaj, navještaj Istine, rađa znakovima duboke uznemirenosti. Zašto? Zato jer Ona traži promjene, a mi ih teško prihvaćamo; traži promjene načina življenja. Boli nas kad kuca na naša najutvrđenija vrata! Boli nas kad probija među najutvrđenije dijelove duše. Boli nas kad želi da upoznamo sebe. A to je tako teško, teško je protiv svog egoizma, narcisoidnosti, naravne slobode... Dok se ne odlučimo na ove korake, lako će nam civilizacija ovoga svijeta i nadalje nuditi propast. Odluka je na nama!

Još bih napravio jednu paralelu i stavio nam pred oči zajedništvo Isusa i apostola u vrijeme blagovanja posljednje večere te neposredne učinke nakon nje. Sigurno su pristupili pomalo neozbiljno, pomalo se čudili. Iz takvog stanja, efekta čuđenja, neshvaćanja tog fenomena, neiskrenih namjera pojedinih ljudi očitovala se agonija na jednom čovjeku. Od laćanja mača, izdaje, tobožnjeg razbacivanja s pomašću pa do Križnog puta i Kalvarije možemo vidjeti ponudu Boga ljudima na zajedništvo koje se u tom povjesnom trenutku nije ostvarilo. Srećom tu nam mogućnost nudi iz dana u dan. Nakon Duhova vidimo sasvim drugu sliku i drugo shvaćanje tih Otajstava. Duh ih je uveo u istinu. Iz jutra u jutro gledamo, slušamo i kušamo. Kako to ne bi ostalo na pasivnoj radnji, pred sobom treba oživljavati blagdan playmakera kršćanstva, kojeg treba usrdno zamoliti da nas uvede u Istinu. To nam i želim! Amen!

Fra Danijel Kalašević